

Meditaties 2003

door: J. Koelewijn

Inhoud

Inhoud.....	1
Aan Mij gedaan	2
Grote blijdschap	3
God is liefde.....	4
Christus en vergeving.....	5
Onze doden	6
De zegen van de ouderdom.....	7
Als de wind	8
Opzien	9
Bidden	10
Blijde dagen.....	11
Stille Godsvrucht	12
De klaagmuur	13
Stilte.....	14
Echt gelukkig zijn.....	15
Psalm 133.....	16
Vervuld met blijdschap	17
Behoeftte aan Christus.....	18
Moederdag... Moederliefde.....	19
De komst van de lente.....	20
In de liefde	21
Dienende liefde	22
Vrede, vreugde en lof	23
Ons dagelijks brood.....	24

Aan Mij gedaan

Aan het einde van het jaar denken we vaak na over hetgeen de Heere God aan ons heeft gedaan. Hoe groot was Zijn liefde in Christus over ons! Hoe menigvuldig waren Zijn goedertierenheden! Hoe blonk Zijn onwankelbare trouw uit, tegenover onze ontrouw en gebreken! Deze dagen staan we bijzonder stil bij Gods liefdedaden en wekken onze ziel op, om Hem, de Hoorder der gebeden te loven.

Wij mogen ons dan ook bezig houden met de gedachte, wat wij voor God zijn geweest en voor Hem hebben gedaan. En al weten we, dat alles wat wij doen zwak is, toch mogen we, terugziende op het jaar, dat achter ons ligt, van onze God getuigen, dat Hij ons kracht gegeven heeft om Hem te dienen en te volgen; om bij ons geloof onze werken te voegen. Het is genade om in onze dagen van verwarring en verarming, christelijke barmhartigheid te mogen laten zien. Hij, de Heere heeft het eerst ons gediend! Dan mogen wij Hem dienen met dank in onze harten. En al wat we zijn of doen moet het middelpunt hebben niet van ons zelf, maar de Heere Jezus. Eens was er een vrouw, van wie de Heiland kon getuigen: "Zij heeft een goed werk aan Mij verricht." En Hij voegde erbij: "Laat af van haar, waarom doet gij haar moeite aan." Markus 14:3-9. Ook gaf Hij eens van de rechtvaardigen een gelijkenis in verband met hun arbeid voor Hem, en noemde ze daar de "gezegende Zijns Vaders." Zij zouden het koninkrijk beërven, omdat ze Hem hadden te eten en te drinken gegeven; omdat ze Hem hadden geherbergd, gekleed, bezocht, en in de gevangenis tot Hem waren gekomen. En als ze dan niets van dit alles blijken te weten, omdat ze niet aan zichzelf hebben gedacht en alleen maar goed deden om anderen te dienen en in die anderen de Heere. Dan antwoordt Hij: "Voorwaar Ik zeg u, voor zoveel gij dit één van deze Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat aan Mij gedaan," Matth. 25.

Jezus Christus gaf het heerlijke voorbeeld. Hij werd arm om anderen rijk te maken. Hij vergat Zichzelf en zocht de eer van God. Ook in het nieuwe jaar 2004, mogen we achter Hem aan gaan. Achter Hem worden we nooit moedeloos, wordt het werk nooit te zwaar, de weg nimmer te donker, de taak niet te moeilijk, de teleurstelling niet te groot; want bij Hem is erkenning en waardering; voldoening, vreugde en vrede. Achter Hem kunnen we niet dwalen. Hij geeft moed en kracht. Achter Hem aan, achter Hem Die alles voor ons deed en doet, opdat wij het gelovig zouden aanvaarden.

Wandel maar stillekens achter Hem aan

Is het ook duistere nacht om u henen,

Hij is van hemelse glorie omschenen;

Veilig is 't steeds met Jezus te gaan.

Hij gaat vooraan, Hij gaat vooraan.

30 december 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Grote blijdschap

Grote blijdschap, echte blijdschap, hoe kostelijk als je dat tegenkomt! Eens was er in Bethlehems velden grotere blijdschap; engelenblijdschap. De hemel daalde neer op aarde. De Zoon van God was geboren en neergelegd in een kribbe in Bethlehem. “Vreest niet”, zei de engel des Heeren tot de herders, die in de landstreek de wacht hielden over hun kudde; “vreest niet, want ziet ik verkondig u grote blijdschap”. En plotseling was er met de engel een menigte van het hemelse heirleger, prijzende God en zeggende: Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen!” De ganze hemel jubelde en dankte en aanbad. Want Christus, de Koning, was geboren! De hemelse Koning kwam voor Zijn volk, Maar op de aarde geen juichtonen.

En toch – de engel des Heeren heeft het bij Betlehem gezegd tot de mensen: “U is heden geboren de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere.” De hemelse Koning kwam voor Zijn volk; Gods Zoon kwam als Heiland der wereld.

Grote blijdschap zal er op de aanstaande kerstdagen zijn bij duizenden en duizenden kinderen in woningen, zalen en kerken. Omdat Christus de Heere is geboren. De jeugd viert graag kerstfeest en wij doen het graag met de jeugd. Maar het is zo opmerkelijk, dat in de kerstnacht alleen grote mensen bij het kindeke kwamen! We vinden geen kinderen bij de kribbe, maar stoere herders. De herders, die de wacht hielden, zagen opeens de heerlijkheid des Heeren. In Ezechiël 10 lezen we, dat de heerlijkheid des Heeren langzaam Israël verliet vanwege de ontrouw van het volk. Hier kwam de heerlijkheid terug maar nu voor alle mensen. Hier werd door de komst van de Redder, vrees weggenomen en grote blijdschap verkondigd! En de herders gingen naar Bethlehem om het kindeke te zien, om straks alom met vreugde te verkondigen het wonder dat zij hadden gezien; de Zaligmaker der wereld.

En later uit het verre oosten kwamen wijze mensen, mannen van betekenis. Ook zij aanbaden het kindeke en brachten hem hulde.

Laat dan de herdenking van de geboorte van de Heere Jezus niet maar voor ons een kinderfeest zijn. De Zaligmaker, Jezus Christus, kwam op aarde voor u en voor mij; Hij richtte |Zijn schreden naar het kruis, voor u en voor mij; en Hij daalde in dood en graf terneer voor u en voor mij. “Die miljoenen eens zaligen zal, werd geboren in Bethlehems stal.” Miljoenen zondaren, die bij kribbe en kruis, met schuldbelijdenis en in gelovigen aanbidding zich neer buigen!

Grote blijdschap vervult het hart bij het vele goede, dat God geeft. Maar bovenal als het de Heere Jezus ziet in Zijn neerbuigende zondaarsliefde. Een onuitsprekelijke gave heeft God ons in Hem geschonken!

Grote dingen heeft de almachtige voor ons gedaan!

16 december 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

God is liefde

Eigenlijk is er geen heerlijkere waarheid dan de liefde van God! Maar de duivel, de tegenstander van God, wil die liefde maar zo gauw mogelijk uit het oog laten verdwijnen.

Toch moeten we duidelijk voor ogen houden dat God een groot verschil ziet tussen de zonde en de zondaar. God heeft de zondaar lief, maar de zonde haat Hij omdat Hij heilig is. Hij haat de zonde, omdat die de mens kapot maakt. Omdat God de zondige mens liefheeft, moet Hij de zonde haten.

Gods liefde werd volkomen zichtbaar, toen Hij Zijn Zoon gaf om te sterven. Kunnen wij de diepte van die woorden; “alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft” doorgronden?? Die liefde van God gaat ons verstand v er te boven. Niets spreekt meer van Gods liefde dan het kruis van Golgotha. Zie toch in gedachten – de Zoon van God daar hangen! Waarom heeft God Zijn Zoon gestuurd om aan het kruis te sterven? Waarom gaf Hij vrijwillig Zijn leven? Kunt u, aan deze gebeurtenis denkend, nog steeds zeggen dat God u niet liefheeft? Voor Zijn vijanden is de Heere Jezus gestorven. Voor hen die Hem bespotten en uitscholden, heeft Hij gebeden: “Vader, vergeef hun, want zij weten niet wat zij doen” (Lukas 23:24). Er was niets dan liefde in Zijn hart! De liefde van God wil je terugbrengen bij Hem! Maar vergeving van zonden is dan wel noodzakelijk. Vergeving van zonden is iets heerlijks! Het is een geschenk van God waardoor de mens overgelukkig en schatrijk wordt!

Toch kan men het niet kopen en ook niet door “een goed leven” verkrijgen. Er is maar  en mogelijkheid om het in bezit te krijgen: je moet je het laten geven!!!

Wie zegt: Ik heb geen vergeving van zonden nodig”, die weet niets van de levende God die zowel lichaam en ziel in de hel kan verderven.

Ja zeker, u kunt voor eeuwig verloren gaan. Dat zegt de Heere Jezus en Hij weet waarover Hij spreekt. Als de hele wereld zegt: “dat geloof ik niet” gaat de gehele wereld verloren! De Heere Jezus heeft door Zijn bloed dat Hij aan het kruis heeft vergoten, de grondslag gelegd waarop onze zonden vergeven kunnen worden. En Hij waarschuwt ieder mens uitdrukkelijk voor het verloren gaan!

Geloof Hem toch!

2 december 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Christus en vergeving

Vergeving van zonden is het grootste wonder van het Evangelie. Alle zonden heeft de Heere God als we met belijdenis daarvan tot Hem gaan vergeven. Vergeven is, naar Gods gedachte, zo ver als het oosten van het westen en dat is oneindig ver!

God wordt genoemd een God van vergeving; een God bij Wie veel vergeving is; een God die de ongerechtigheden vergeeft. En Jezus Christus heeft God geopenbaard! Hij heeft in Zijn leven op aarde ook dit grote wonder verklaard, dat de Vader geen enkel verwijt uitspreekt tegen de verloren zoon, maar hem tegemoet snelt, de kus der vergeving geeft, een feestmaal voor hem aanricht als het zichtbaar bewijs, dat zijn vele zonden en overtredingen niet meer woorden gedacht.

De Heere Jezus was in Kapernaüm in een huis. En Hij leerde. De Farizeeën en leeraars der wet zaten om Hem heen. En de kracht des Heeren was daar om te genezen. Maar die godsdienstige mannen om Hem heen vormden een haag, waardoor Jezus de kracht niet kon gebruiken. Vrienden van een zieke man wilden graag met hun vriend bij Jezus komen, maar niemand maakte plaats voor de Heelmeester om Zijn kracht te gebruiken.

Maar het eenvoudige geloof wint! Het geloof dat zich niet en nooit en door niets laat terughouden.. Ze gingen door het dak en lieten het bed voor de Heere Jezus neer. En toen bleek het, dat daar de kracht en ook de wil was om te genezen! Te genezen niet van een lichamelijke ziekte, maar van de vreselijkste ziekte die er is; de zonde. "Mens", riep Jezus uit, "uw zonden zijn vergeven". En om te tonen, dat de Zoon des mensen macht had om zonden te vergeven, liet Hij er op volgen: "Ik zeg u, sta op neem uw bed op en ga naar uw huis." En de man deed wat hem gezegd was. En het jubelde in zijn hart. En zij verheerlijkte God luide. En de mensen werden vervuld met verbazing, met ontzag, en zij riepen toe aan allen, die het horen wilden: "Wij hebben ongelofelijke dingen gezien." (Lukas 5:17-26).

O, het wonder van de vergeving van de zonden, van alle zonden! Het is de vreugde van het hart van God de Vader, van Jezus Christus, Gods Zoon! Het is de Goddelijke verzekering, dat al onze misdaden zijn weggedaan door de kracht des Heeren en van het geloof! We worden er door in staat gesteld, om op te staan en te wandelen tot verheelijking van God.

18 november 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Onze doden

Het is een goede gedachte om op een bepaalde dag de doden te gedenken. Zeker, we zoeken de levenden niet bij de doden, toch gedenken we onze gestorvenen. We spreken van een “strijdende” en van een “triumferende” kerk en erkennen dus een geestelijke band die ons bindt aan het voorgeslacht. In Hebrreeën 11 lezen we, dat Abel door het geloof tot ons spreekt nadat hij gestorven is. Ja, de doden spreken nog. Horen we het wel? Overstemt het rumoer van het leven niet de stem van de doden? Laten we stil zijn en luisteren. Wie de taal van de doden nog nooit heeft gehoord, die heeft de diepte van het leven niet ten volle gepeild. “Ga tot de doden” zegt Kierkegaard ergens, “ga tot de doden om een kijk op het leven te krijgen”.

Laten we ons herinneren, wat zij, die van ons gingen, in ons leven hebben betekend: onze ouders, broers, zusters, vrienden....., ach vul zelf maar in. Zonder dat wij het zelf misschien merkten, hebben wij hun invloed ondergaan. Zij hebben iets in ons leven gelegd. Wie leerde ons het eerste gebed, het eerste versje. Wie sprak ons voor het eerst van de Heere Jezus en van de hemel? Opoe, die bij ons inwoonde, heeft met ons gezongen! “Laat kindren komen, zo klonk Zijn stem, spring op van vreugd verblijdt u in Hem”! Haar stem hoor je nog en de vrede, de blijdschap en de vreugde zie je nog bij haar stralen.

Denken aan onze doden betekent ook, dat we aan ons eigen sterven herinnerd worden. Veel mensen willen dit niet omdat de dood angstig maakt. “Gedenk te sterven”, maar.. Wij hebben het zo druk met het leven. Gedenken aan ons sterven betekent dat wij ons leven als een voorbereiding zien op de eeuwigheid. Ieder ogenblik wordt maar één keer beleefd en het keert nooit terug....Zijn we bereid voor de dood? We worden ook door onze doden getroost. De woorden die je op het kerkhof leest, ze worden door onze doden toegefluiserd: “Zalig zijn de doden, die in de Heere sterven”. En we lezen; zijn heengaan was vrede. En op een andere steen: “Jezus Uw verzoenend sterven is het rustpunt van ons hart”. Zij spreken nog, onze doden, die in het geloof gestorven zijn. Zij zeggen nog dat er rust te vinden is voor een onrustig mensenhart.

Met weemoed aan je doden denken, maar ook getroost omdat je weet dat ze léven. Wat is het wonder groot dat wij van onze doden mogen zeggen dat ze leven en dat ze nog door het geloof tot ons spreken!

4 november 2003 J. Koelewijn Sint-Annaland.

De zegen van de ouderdom

Een kind van God heeft goede redenen om ook in de ouderdom gelukkig te zijn want hij stelt zijn vertrouwen op Hem Die gezegd heeft: “Tot de ouderdom zal Ik Dezelfde zijn, ja tot de grijsheid toe zal ik u dragen; Ik heb het gedaan, Ik zal u opnemen en Ik zal dragen en redden.’ (Jesaja 46:4)

“Wij allen vallen af als een blad” (Jesaja 64:6). Maar de bladeren zijn nooit zo mooi als wanneer zij vallen. Geen enkele kunstenaar heeft ooit een schilderij gemaakt dat even mooi was als het panorama van een boslandschap dat in de herfst een heel andere gedaante gekregen heeft door de onbeschrijfelijk mooie vermenging van kleuren als goud, karmozijnrood en saffraan, als of een vloed van goddelijke heerlijkheid het heeft overspoeld. Wat is mooier dan de levensavond van een gelovige? Het licht mag verflauwen en de schaduwen mogen vallen, maar er is een toenemende rijpheid, zachtheid en ongestoorde kalmte van geest.

In het vallende blad hebben we het onderpand en de belofte van het komende voorjaar. En in de herfsttijd en het aftakelingsproces van het menselijk leven ligt de belofte van een onsterfelijkheid aan de andere kant van de dood, waar noch smart noch verval gekend wordt. De komende heerlijkheid ligt over alles uitgespreid. Het licht en de vrede daarvan vervullen nu reeds in deze tijd de rusteloze geest; zij zijn het voorspel en de voorsmaak van die stralende dag waarop de zon niet ondergaat. Ouderdom is niet alleen onvermijdelijk en mooi, het is ook een zegen. Zeker er zijn best wel moeilijke ervaringen die je moet door maken. Maar daar is de nooit falende barmhartigheid en liefde van God!

De ouderdom; het mogen toch de beste jaren van ons leven zijn. De weg wordt helderder, de vogels zingen mooier, de wind waait zachter en de zon schijnt stralender dan ooit tevoren. Ik neem aan dat mijn “uiterlijke mens” vervalt, maar mijn “innerlijke mens” wordt vreugdevol van dag tot dag vernieuwd. De overwinning wordt behaald door het met blijdschap aanvaarden van hinderlijke beproevingen. We mogen het oog gericht houden op de heerlijke hemelse toekomst waartoe God ons geroepen heeft, namelijk het aanschouwen van de uitnemende heerlijkheid van de verheerlijkte Christus aan Gods rechterhand: een heerlijkheid die al ons denken ver overtreft. Terwijl ik vergeet wat achter is en mij uitstrek naar wat vóór is, jaag ik naar het doel: de prijs van de hemelse roeping Gods in Christus Jezus. (naar(Fil .3:14).

21 oktober 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Als de wind

“Als de wind daarover gegaan is, zo is zij niet meer. . . “ Psalm 103:16. Als de herfst komt, dan nadert in zijn gezelschap de wind van de herfst en hij is onbarmhartig. De zomerwind kan strelen, maar de herfstwind kan geselen. Hij nadert ten gerichte. Wat de zomer tussen zijn warme veilige handen deed bloeien, blaast de herfst omver. “Als de wind daarover gegaan is, zo is zij niet meer.” Toch zien we ook de schoonheid van de herfst. Het is alsof het leven, eer het zich in de natuur gaat terugtrekken, als afscheidsgroet nog eenmaal zijn schoonste verven wil verspillen. Maar deze schoonheid is broos, alsof de schoonheid van een lief, oud gezicht de profetie kan dragen van de naderende dood. Nu is de wind gekomen en heeft de bladeren weggeblazen en de takken neergesmeten. Dat is hard, maar eerlijk: dode takken horen er niet meer bij.

De wind komt ten gerichte. Ook van hem zouden we kunnen zeggen, wat Johannes de Doper van de komende Messias heeft getuigd: “Zijn wan is in Zijn hand en Hij zal Zijn dorstvloer doorzuiveren. “(Matth. 3:12)

Zo heeft elk jaargetijde zijn eigen boodschap. Ook voor onze levensboom komt eenmaal de herfst met de herfstwind, die ons dwingt om los te laten. Eén voor één vallen de vergulde bladeren af. Elk blad heeft zijn eigen geschiedenis, elk blad is met hartenbloed gevoed, maar de strenge rechter kent geen mededogen. Hij rust niet voor het laatste blad gevallen is en . . . wat blijft er dan over? Maar onder het verwelkte leven sluimert het nieuwe. De herfst breekt af en maakt plaats voor de lente. Het nieuwe leven is er, op het ogenblik, waarop het oude blad verdwijnt, vertoont zich de knop van het nieuwe.

Nu zijn we heel dicht bij het Evangelie genaderd, alleen zijn boodschap is veel rijker en heerlijker! In de herfst gaat de zaaier over de akker en zaait zijn winterkoren. Christus heeft gezegd: “Indien het tarwegraan niet in de aarde valt en sterft, zo blijft het alleen.” Aangrijpend en waar is het slot van de tekst: zo blijft het alleen.”

Hoeveel eenzaamheid in de levensherfst is niet het gevolg van de weigering om zich aan de wet van het tarwegraan te onderwerpen? Als de mens zich aan Christus overgeeft en met Hem wil sterven, dan komt in zijn leven de eeuwigheid. Zoals Christus het zegt: “Die in Mij gelooft, heeft het eeuwige leven.” (Joh. 6:47) .

Laat dan de wind maar komen en over hem gaan, hij is overgezet in een wereld, waarin de wind alleen maar goed kan doen. De dood brengt hem alleen maar dichterbij de Heere Jezus.

7 oktober 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Opzien

Het is een rijke genade te mogen opzien, naar boven zien daar is de Heere Jezus. Van Hem komt ons heil en het gelovig opwaarts zien schenkt ons het ware geluk. Zeker, er is een zegen gelegen in het met dankbaarheid terug zien op onze levensweg. Ook, al is daar veel falen in, de Heere leert ons daarin verootmoediging. We mogen ook vooruit zien, moedig voorwaarts gaan, afleggende wat ons op de weg naar de overwinning zou kunnen hinderen. Ook is er een zegen in het naar links en rechts zien, het uitstrekken van de liefdehand om te helen en te steunen, leed te verzachten. Maar dit alles is toch zonder waarde, wanneer we niet gelovig het oog richten op Hem die onze levenskracht is. In het bekende woord: "Als we ergens tegenop zien, moeten we opzien", ligt de gedachte ten grondslag: Van alle andere dingen het oog afgericht, en alleen gevestigd op Jezus, de Overste Leidman en Voleinder des geloof.

In Paulus dagen waren de moeilijkheden voor de gelovigen velen, maar hij wekt ze op, om altijd goede moed te houden. Hij richt hun gedachten op het feit, dat christenen als in een wedloop lopen, met het doel de heerlijke eindoverwinning te behalen. Zij moeten daartoe getraind worden. Zij moeten afleggen alle last en de zonde, die hen omringt. Zij moeten met volharding lopen de wedloop, en om de vóór hen liggende vreugde hun kruis verdragen, bedenkende dat velen hen daarin voorgingen: trouwe geloofsgetuigen, die nog spreken nadat ze gestorven zijn. Maar dit alles zou niet mogelijk zijn, als zij niet een Voorwerp des geloofs hadden; Eén, die voor hen de weg baande; Eén, die de weg begon en voleindigde. Alles wat ons verhinderen kan om op de weg ten hemel vooruit te komen, - onze zonden en afwijkingen; onze lasten, zoals die van bekommernis, overspanning, zorgen, - moeten we wegwerpen als of het nutteloze ballast is. Maar dit is onmogelijk als we niet gelovig op de Heere Jezus zien.

Ziende op Jezus! Ik zou u en mijzelf op het hart willen binden om Jezus te kiezen als het voorwerp van onze gedachten. Ieder schepsel moet een levensdoel hebben. Laat voor ons dat levensdoel de Heere Jezus zijn, Hij alleen. Dan, de heerlijkheid des Heeren aanschouwende, worden we vanzelf naar Zijn beeld veranderd, en gaan we van heerlijkheid tot heerlijkheid! (naar 2 Kor. 3:18).

23 september 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Bidden

Leer ons strijden, leer ons bidden! Deze bekende regel uit een oud evangelisch gezang brengt ons waar we komen moeten; in diepe afhankelijkheid en in afwachtende houding gebogen voor onze God. Ons onstandvastig, wispelturig, veranderlijke hart moet gedurig op de Heere Jezus zijn gericht. Hij moet altijd het middelpunt van ons zijn; in vreugde, in droefheid, bij voorspoed en tegenslag. Altijd weer worden we geroepen de strijd aan te gaan en in Hem te overwinnen! In deze strijd hebben we onderwijzing en volharding nodig. We kunnen niet alleen strijden. “Wordt krachtig in de Heere en in de sterkte Zijner macht”. (Efeze 6). Overwinnaars en meer dan overwinnaars worden we slechts door Hem, Die ons heeft liefgehad.

Telkens staan we voor nieuwe strijd en daarom is het gebed zo nodig, Gebed in diepe afhankelijkheid, uitgebreide handen naar boven. Zonder de Heere Jezus kunnen wij niets doen; zonder God hebben we geen licht geen heil, geen levenskracht. Zonder de Heilige Geest zijn we slaaf van ons eigen ik, komen onder invloed van de wereld en de verleiding van de boze.

Als de apostel spreekt over de geloofsstrijd eindigt hij met de woorden: “Met alle bidding en smeking biddende te allen tijde in de geest, en tot hetzelfde wakende met alle gedurigheid en smeking”. (Efeze 6:18). En elders: “Houdt sterk aan in het gebed, en waakt in hetzelfde met dankzegging”. (Kol. 4:2). Geen stap moeten we doen zonder onze God. De genade moeten we vasthouden, want de genade is de bron van alle ware kracht. Wie op eigen kracht bouwt, onttrekt zich aan de hulp van Hem, Die ons een toevlucht en sterkte wil zijn, Wie op een mens zijn vertrouwen stelt, is als de heide in de wildernis, dor en onvruchtbaar.

Zo moeten we dan bidden, bidden en wéér bidden! Maar niet bidden om onze wil of onze lusten bevredigd te zien. Neen, bidden in oprechte afhankelijkheid en volle overgevendheid. In de school des Heeren leren we; niets van ons zelf te verwachten of te denken: groot vertrouwen te hebben om de hulp van boven; ons sterk te voelen, hoe vele machten ons ten verderve omringen.

Laat ons dan de behoefte hebben, en ook te uiten: met gebed en smeking tot God te naderen.

Voor de Heere God is het zo belangrijk, zo waardevol dat wij bidden. Voor God is dit als reukwerk. We eren God ermee, want wij erkennen ermee dat Hij machtig is onze gebeden te verhoren.

09 september 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Blijde dagen

De meesten van ons hebben in de haast voorbijge zomer de vreugde gekend van een vakantietijd. Er zullen er nog wel zijn, die het voorrecht hebben zulke blijde dagen te genieten, waarin ze mogen uitrusten van het dagelijks werk. Wij, christenen, weten, dat we dit te danken hebben aan de genade van God, en nemen het met erkentelijkheid uit de liefderijke hand van onze vader aan. Het is heerlijk een levende God te bezitten, Die ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten; (1 Tim. 6:17) een God, Die Zich niet onbetuigd laat in goed doen van de hemel, ons regen en vruchtbare tijden gevende, en onze harten vervullende met spijs en vrolijkheid. (Hand. 14:17)

Het is gelukkig als we onze vrije tijd mogen nemen met een dankbaar hart, een oog hebbende voor de schoonheden van Gods schepping. Overal zien we de werken des Heeren die Hem loven.. “God is aan allen goed en Zijn barmhartigheden zijn over al Zijn werken”. (Ps. 145:9,10)

Alle dingen heeft God geschapen en door Zijn wil zijn zij! Wat is het boek van de natuur toch mooi! Overal ligt het opengeslagen en we leren er de opperste Kunstenaar door kennen en liefhebben. We zien er Zijn macht, Zijn heerlijkheid, Zijn goedheid.

Blijde dagen, als we zo Gods almacht ontdekken, en we Hem de eer mogen toebrengen die Hij zo waard is om te ontvangen! Toch is er iets wat ons méér geeft dan het boek der natuur. Het is het Boek der openbaring, de Bijbel. Daar vinden we niet alleen verheffende en bezielende gedachten maar daar ontmoeten we vertroosting, verzoening, vergeving. Het is goed, in blijde dagen die we hier mogen meemaken toch niet te vergeten, dat er in de Schrift volmaakter heerlijkheden zijn te vinden; dat we daar naderen tot de God van alle genade, Wiens aangezicht in Christus vriendelijke straalt.

Zo kunnen we in blijde dagen genieten van de natuur, maar denken we toch aan heerlijker en betere dingen...Dan zal niet slechts erkend worden, dat de Schepper waardig is te ontvangen heerlijkheid en eer en kracht, maar met een grote stem miljarden engelen en verlost en zullen uitroepen:”Het Lam dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en dankzegging!”

26 augustus 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Stille Godsvrucht

Het woord “Godsvrucht” kom je niet vaak tegen. Ook in de Bijbel niet. In het oude testament helemaal niet, in het nieuwe testament slechts enkele keren. Heel mooi is het te lezen in Joh. 9, de genezing van de blindgeborene . Die man gaf daar tegenover de Joden een prachtig getuigenis van de Heere Jezus; “maar zo iemand godvruchtig is, en Zijn wil doet, die hoort Mij.” Ook in Hand. 8:2 lezen we dit woord op schone wijze: “enige godvruchtige mannen droegen Stefanus tezamen ten graven en maakten grote rouw over hem.

In vakantietijden, zijn velen van ons wel eens in plaatsen, waar het gemeentelijk leven zo heel anders is dan wij gewend zijn. Nederlanders die gewend zijn des zondags tweemaal naar de kerk te gaan en degelijke preken te horen, komen in het buitenland in plaatsen, waar ze nauwelijks een kerk kunnen vinden en waar de kerkdiensten, die ze nog bijwonen kunnen teleurstellen.

Maar hier komt te pas wat wij noemen “stille godsvrucht”. Als we op reis gaan, de Bijbel bij ons en de Heere God met ons, dan is onze godsdienst niet het reservewiel maar ons “stuurrad”! Dan zullen we overal een goede sfeer met ons meebrengen en dan zullen we opmerken, dat de godsvrucht niet alleen, en soms niet, in het trouwe kerkbezoek gelegen is. Je maakt het mee in het buitenland, dat er nog maar 1 keer in de drie weken een kerkbezoek is uit het gebrek aan predikanten, dan is het kerkbezoek ook maar zo gering, dat je denkt weinig godsvrucht te kunnen vinden. Maar toch, toen we eens bij een familie in hun oude boerderij uitgenodigd werden, lasen we daar die prachtige tekst uit het boek der Psalmen; “De Heere geeft Zijn volk sterkte” (Ps. 29). Het waren niet alleen schitterend uitgesneden letters, nee, het werd werkelijk door de familie zo beleefd! Het kerk gaan was voor deze mensen moeilijk, zo niet onmogelijk. Maar de Heere God was in hun hart en in hun huis.

En dat is toch de hoofdzaak, dat God wordt gevreesd. Stille godsvrucht, dat is in stilte maar als daar de gelegenheid is, zal men zeker in gehoorzaamheid brengen het bijwonen van de onderlinge samenkomst.

Nog zie ik het gezicht van die oude grijsaard toen ik enkele woorden uit Joh. 3:16 doorgaf. Hij wees met een vinger naar de hemel en riep ons een weerziens toe! Stille godsvrucht. Soms kan men denken, door het uiterlijk, dat er maar weinigen zijn wier hart naar God uitgaat. Maar dan kom je toch ineens in een sfeer van Godsvrucht, waarin blijkbaar velen verkeren. Men kan denken alleen te staan in getrouwheid, terwijl God weet, dat er nog zeventuizend anderen zijn!

12 augustus 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

De klaagmuur

De klaagmuur te Jeruzalem is de in steen uitgebeelde smart van Israël, het volk van God.... De klaagmuur, een stukje muur van de vroegere Joodse tempel, is een verzamelplaats geworden van jammerende Joden. Wat is daar toch bij dat stukje muur verschrikkelijk gehuild en geklaagd. De klaagmuur van Jeruzalem is een monument van Israëls vernedering en van zijn smart. Moe van het hartstochtelijk gesnik en gejammer uitgeput van het zuchten en bidden, zetten de klagers zich tegen de muur en rusten. Ze gaan weg en komen weer.... Geen enkele troost wordt daar gevonden.

“Troost, troost Mijn volk!” Zo spreekt God, want God is de God van alle vertroosting. Als de Zijnen in ballingschap zijn, komt nog Zijn bemoedigend woord: “Ik, Ik ben het die u troost.” Zeker het volk heeft gezondigd. En voor een Heilig God is één zonde, duizendmaal erger, dan voor ons alle zonde van de wereld. En toch, die rechtvaardige God heeft lust aan goedertierenheid. Hij ontfermt Zich als een Vader. (Ps. 103) Hij troost als een moeder (Jes. 66). De God aller vertroosting heeft Christus tot ons gezonden. En Christus was een Trooster! Hij droogde tranen. Hij deed het leven uit de doden komen; in het sterfhuis bij het dochtertje van Jairus, Onderweg bij de jongeling te Naïn, bij het graf van Lazarus. Hij gaf de andere Trooster – de belofte des Vaders – Die na Christus Hemelvaart, op deze aarde kwam wonen in de gelovige, de Gemeente. En alle denkbare vertroosting, alle zoete herinneringen aan Gods beloften, ze zijn in God en komen uit God en voeren tot God.

Ook de gerechtigheid van het Joodse volk is uit hun God. De Heilige Israëls is hun Verlosser! De gang naar de klaagmuur zal eenmaal voorgoed voorbij zijn. De klaagmuur zal worden veranderd in een monument van Gods ontfermende en herstellende liefde. De jammerklacht bij de klaagmuur is vrucht van eigen zonde, maar eenmaal zingt een verblijd volk in de stad des vredes.

“Ik dank u Heere, dat Gij toornig op mij geweest zijt, maar Uw toorn is afgekeerd en Gij troost mij; zie, God is mijn heil, ik zal vertrouwen en niet vrezen: want de Heere Heere is mijn Sterkte en mijn Psalm, en Hij is mij tot heil geworden.” En: “zij zullen Water scheppen met vreugde uit de fonteynen des heils!” Droefenis en tuchtiging zullen wegvlieden, vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen. Eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen! (Jesaja 12 en 35).

29 juli 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Stilte

Wat is dat toch een kostelijk goed; stilte! “Immers is mijn ziel stil tot God, van Hem is mijn heil” Ps. 62:2. Jesaja profeteert, dat het volk des Heeren eens zal wonen in een woonplaats van vrede, in stille geruste plaatsen. David zingt in zijn herderspalm over de zeer stille wateren, waaraan de kudde des Heeren zeer zachtens wordt gevoerd. De Bijbel leert ons, dat er gebeden zal worden voor de overheid, opdat wij een stil en gerust leven mogen leiden. Dat een stille geest kostelijk is voor God. Stilte moet dus het kenmerk zijn voor ieder die op God vertrouwt. Laat onze ziel stil zijn als het gespeende kind. God zorgt voor ons. Hij verwarmt ons. We leunen in kinderlijk vertrouwen aan Zijn borst. Immers is onze ziel stil tot God. De Heere strijdt voor ons, wij mogen het alles in Zijn hand geven, wij mogen stil zijn. In die stilheid en in dat vertrouwen ligt onze sterkte. Het is goed dat we hopen en stil zijn op het heil des Heeren. De woorden van wijsheid die uit de Woorden van God tot ons komen mogen we in stilheid aanhoren. Als de Heere God Zich aan Zijn dienstknecht openbaart, is het niet in storm en wind, maar in het ruisen van een zachte stilte.

Is de stilte niet ook de zegen van onze vakanties? Soms is men volkomen uitgeput van de zenuwspannende drukte, van het onafgebroken geraas. Wat is het dan kostelijk een rustig en stil plekje te hebben in eigen omgeving. Aan het water, aan de dijk, in de polder. In Gods vrije natuur worden de verloren krachten weer herwonnen. Al wat we zien en genieten in Gods heerlijke schepping doet ons voor een tijd moeite en tekorten vergeten.

Laten we maar heerlijk worden verkwikt in deze mooie zomermaanden. Laten we genieten van de stilte van eigen omgeving. Maar . . . laat de zo begeerde stilte ons beeld zijn van de geestelijke stilte, die door Gods Geest wordt gewerkt! Dat is een stilte, die men overal in alle tijden kan smaken. Dat is een stilte, die ook het deel is van zieken, van zorgzame, die, als anderen blij uitgaan, achterblijven in zorgen en moeiten. Maar laat toch het oog van allen gericht zijn op het goede van God. Ook voor hen geldt het: “Stil zijn en letten op Gods wonderen.” Er is een innerlijke verkwikking die ver uitgaat boven het vakantiegenot. Als de ziel stil is tot God, houdt men zich niet bezig met de gave maar met de Gever.

Ook in een huis van lijden en zorg kan een vrede en een stilte heersen, die afstraling zijn van hemelrust!

15 juli 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Echt gelukkig zijn

“De hemelen vertellen Gods eer, en het uitspansel verkondigt Zijner handen werk”. Wat kunnen we dit toch kostelijk lezen in Psalm 19! Als je omhoog kijkt ook naar beneden, de natuur, wat heeft de Heere God ons toch veel gelaten om te genieten, ondanks dat wij mensen in zonden gevallen zijn. Als je 's morgens opstaat, je ziet de stralende zon; helemaal voor mij! Al dat kostelijke licht die schitterende kleuren aan de hemel, alles voor mij, voor ons! In de vroege morgen klimt het loflied al vol uit ons hart;

Geloofd zij God met diep ontzag

Hij overlaadt ons dag bij dag

Met Zijne gunstbewijzen.

De zomer is weer gekomen, en de wereld om ons heen is zo mooi! Zo veel bloemen, zo veel groen op ons mooie eiland, zo veel om te genieten in stilte, ja juist in stilte. Je gaat de zeedijk op en geniet van de luchten, de wolken en de wind die door je haren speelt. De zeewind die altijd verfrist en altijd vernieuwt.

Je hoeft geen verre reizen te doen om veel te zien, veel te genieten.”De Heere is goed” Nahum 1. Hij geeft ons zoveel dáár waar we mogen zijn. In Zeeland staat een huisje, ons huisje, waar zoveel is om te genieten. Zoveel bloemen en een oog om het ook alles op te merken.

Zeker er kan ziekte en zorg zijn, moeite. Als de zon schijnt en velen er van genieten, kan ziekte en verdriet een schrijnende tegenstelling vormen. Wat is het zwaar, als je het verdriet alleen moet dragen en Jezus Christus (nog) niet als Heiland voor je zonden hebt en God (nog) niet, door genade als Vader kent. Hem te mogen kennen, dat is het echte geluk, dat is rust hebben van binnen. Dan ben je opgelucht door het weten, dat al je zonden vergeven zijn. Dan is de eenzaamheid doorbroken. Dan heb je geen angst meer, ook niet voor de dood en wat daarna komt. Zeker je kunt de nacht om je heen zien maar van binnen kan het kostelijke licht zijn! Je hebt een Vriend, de Heere Jezus, Die je hand grijpt als je dreigt weg te zinken. De Goede Herder is altijd dicht bij je en je kunt op het Vaderhart van God vertrouwen in alle omstandigheden.

Echt gelukkig zijn is: als je tot Jezus Christus je toevlucht genomen hebt met al het kwaad dat je gedaan hebt. Door Zijn verzoeningswerk op het kruis van Golgotha ben je dan gereinigd. Zo ben je dan een kind van God geworden. Dat is echt gelukkig zijn.

01 juli 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Psalm 133

Wij Christenen, hebben één feestdag, de opstandingsdag, de eerste dag van de week, de zondag. Toch mogen we, nu de Christenheid eenmaal ook andere feestdagen heeft ingesteld, deze met dankbaarheid gebruiken, om ze te wijden aan de dingen des Heeren, om te gedenken aan de grote heilsfeiten van het Christendom. Het is ook kostelijk dat zulke dagen er zijn, waar gelovigen gelegenheid vinden, elkander te ontmoeten. Broeders en zusters één in Christus, van verschillende plaatsen, en soms van verschillende landen, mogen dan met elkaar gemeenschap oefenen. “Dat de broederlijke liefde blijve”, staat er zo schoon in Hebr. 13:1. De zegen van dit woord mag je rijkelijk ondervinden. Zeker we leven in een tijd van grote verdeeldheid dat smart ons. Maar je mag ook met grote vreugde waarnemen, dat vele gelovigen de broederlijke liefde openbaren. Als je zelf, door omstandigheden de samenkomsten niet meer kan bezoeken, mag je het blij genot ervaren, dat elke week een broeder en zuster met een cassettebandje je opzoekt. Om te bidden met elkander en te spreken van de Heere Jezus.

Abraham heeft eens tot Lot gezegd; “Laat er toch geen twisting zijn tussen mij en tussen u en tussen mijn herders en uw herders want wij zijn mannenbroeders.” (Gen. 13). Dit is net als het lied van David, Ps. 133, waarin het zo schoon wordt uitgedrukt, dat er niet alleen geen onenigheid tussen broeders moet zijn. Maar dat het goed en liefelijk is, wanneer broeders samenwonen. Eendrachtig samenwonen!

David zag de naar Jeruzalem gaande broederscharen voor zich, toen hij deze Psalm, dit lied van de opgang dichtte. Kijk, daar gingen ze, vaders, moeders, kinderen, gemeenschappelijk lofliederen zingend, de blik gericht naar de lichtstad op de bergen. Eén doelwit stond hun, die zo van alle kanten opgingen voor ogen: Jeruzalem! Eén wens was in hun hart; met andere broeders gemeenschap te oefenen, en zo gezamenlijk zich in de Heere God te verblijden. En daarop rustte de zegen des Heeren, ja Hij gebod er zie zegen over, en 't leven tot in de eeuwigheid!

Wat is het toch groot, toch ook in deze tijd zich met zovelen zich te verblijden in de Heere Jezus. Met eerbied te mogen luisteren naar het Woord van God en de verklaring ervan. En hoe heerlijk is het dan, wanneer zulk een grote schare met opgewektheid geestelijke liederen zingt, om elkander er door te stichten. En hoe aangrijpend, wanneer zij als één man opstaat, om Psalmen en lofzangen aan te heffen tot verheerlijking van de Grote God en Meester.

Behoort het niet tot de laatste woorden van de Heere Jezus: “Dit is Mijn gebod, dat gij elkander liefhebt, gelijk ik u liefgehad heb”!

17 juni 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Vervuld met blijdschap

Het staat er zo kostelijk in Handelingen 13. "Zij werden vervuld met blijdschap en met de Heilige Geest."

De Heilige Geest is op de aarde uitgestort en is nu inwonend in alle gelovigen, in al Gods kinderen. Zij zijn verzegeld geworden met de Heilige Geest van de belofte, het onderpand van hun erfenis. In de hele brief aan de Efeze kunnen we daar prachtig van lezen, met name in het vierde hoofdstuk.. Het is verdrietig, dat er vele Christenen zijn die slapen. Zeker, ze zijn wel geestelijk levend, omdat ze gehoord hebben de stem van de Zoon van God; en die deze Stem horen, leven! Maar toch, zij slapen. Er is zo weinig leven bij hen merkbaar. De apostel Paulus zegt het hen, en ook tot ons, in de naam van God: "Ontwaakt gij die slaapt, en sta op uit de doden en Christus zal over u lichten." Christenen moeten niet alleen "licht zijn in de Heere," maar ook "wandelen als kinderen van het licht." We moeten niet alleen door de Geest "leven", maar ook door de Geest "wandelen". Het volle licht van Christus moet over ons opgaan. Voorzichtig wandelende, moeten we geen onverstandige dingen doen, maar verstaan, welke de wil van de Heere is.

Christenen moeten de Geest niet bedroeven door te slapen, maar Hem vrijelijk laten uitwerken, en wandelen in het volle licht van Christus De Heilige Geest spreekt altijd over Christus en laat Hem altijd zien. En zij die de Heilige Geest bezitten, moeten altijd toestaan, dat Hij dit Goddelijke werk in hen verricht. Daarom zegt de apostel ook zo duidelijk die tegenstelling: "En wordt niet dronken van de wijn, waarin overdaad is, maar wordt vervuld met de Geest." De vreugden van dit leven moeten dus niet het hart vervullen, maar de blijdschap van de Geest moet in het binnenste wonen. Wat nu hiertoe de middelen zijn? Lezen en luisteren naar Gods Woord. Dit biddend onderzoeken en overdenken. En met andere gelovigen spreken in Psalmen en lofzangen en geestelijke liederen, over de dingen van de Heere. Met hen van harten zingen den Heere; een dankgebed aan God en Vader te allen tijde voor alle dingen in de ziel of op de lippen: daarbij den één de andere onderdanig zijnde in de vreze van Christus.

Vervuld met de Geest! O, hoe hebben we dit nodig in onze dagen van oppervlakkigheid, wereldse gezindheid en lauwheid. Niet alleen het leven ontvangen door de Geest, maar door de Geest wandelen.. Niet alleen de Geest bezitten, maar vol zijn van de Geest. Vurig van Geest in deze stoffelijke wereld getuigen van de geestelijke dingen.

Van Christus spreken doet ons hart vervullen met ware blijdschap.

3 juni 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland.

Behoeftte aan Christus

Soms lijkt het wel of de wereld erg klein geworden is. Nieuws van dichtbij en van heel ver weg komt zomaar bij je binnen. Dan hoor je ook de roep om een sterke mens. In Nederland in Europa en daarbuiten. De tijd lijkt ook wel heel dichtbij, dat die sterke mens er zal komen, zich zal openbaren.

Toch is er maar één ding waar de wereld echt behoefte aan heeft; aan Christus! Het menselijk geslacht heeft behoefte aan de Bijbel, want in dit boek wordt de openbaring gegeven van de Heiland der wereld.

Hoe kan men Christus kunnen kennen zonder de Schriften? Maar helaas gaat het met de Bijbel als met Christus, het levende Woord. "Is deze niet de timmerman, wiens vader en moeder wij kennen" ? Zo zei men van Jezus. En spreekt men nu niet op gelijke wijze van het Woord? En toch - de Bijbel is van God ingegeven. Eén van de sterkste bewijzen van die inspiratie is, dat de Schriften overal getuigen van Christus, en dat Christus overal getuigde van de Schriften.

De mensheid heeft behoefte aan een Verlosser. Deze Verlosser is Christus de eeuwige Zoon van God, En in deze tijd verlangt Hij van ons een krachtig getuigenis van het geloof in Hem!

Gekruisigd voor mijn zonden is Hij opgestaan voor mijn rechtvaardigmaking. We mogen spreken van Zijn wederkomst Eerst voor de Zijnen, om dan in deze wereld te verschijnen met grote macht en heerlijkheid. Christus moet wederkomen, al was het alleen maar om te vervullen wat Hijzelf gezegd heeft.

Veel mensen, die het goed menen, trachten het zonder de Heere Jezus te stellen. Zij bewonderen Zijn beginselen en leringen, maar zij trachten hun weg te gaan zonder Hemzelf. En toch - wat Jezus heeft gepredikt, heeft geen leven en kracht, als het afgescheiden is van Hem Zelf. De wereld heeft behoefte aan Zijn Persoon. Ieder mens moet Hem Ieren kennen, die bij Zijn eerste komst verklaard heeft, dat Hij is de Weg, de Waarheid, het Leven en de opstanding. Zonder Hem kan niemand echt gelukkig zijn, heeft niemand leven in de heerlijkheid.

De dag zal komen, ja spoedig komen, dat de wereld Christus zal zien in de heerlijkheid van Zijn verschijning, en dat die Christus, die eens werd bespuwd, bespot en gekruisigd, Dezelfde is, die straks door allen als de waarachtige God zal worden erkend. Ach, dat men toch nu in deze tijd, het wilde inzien, dat de wereld behoefte heeft aan Christus. En de Schriften zijn het die van Hem getuigen.

20 mei 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Moederdag... Moederliefde

Wie bloemen of een geschenk geeft met moederdag, om moeder te eren om zelf een blijk van liefde te geven, zal dat met vertederingsdoen en met weinig woorden, omdat men over die diepe dingen slechts stamelen kan. Wat moet er toch in Gods liefdevol hart zijn, dat Hij zoiets teers, zoiets verhevens als moederliefde deze wrede wereld instuurde. Liefde, wat is en wordt ze kostelijk bezongen! Niets is zoeter dan de liefde, niets hoger, niets wijder niets aangenamer, niets voller en niets beter. Maar moederliefde blinkt daar altijd bovenuit!! Toen er een kindje in moeders armen lag, toen hebben de engelen een glimlach om de lippen gehad, want ze wisten het: zoiets als moederliefde is, dat kwam zo maar regelrecht uit de hemel, dat was nooit uit de aarde gekomen. Daarom is het, dat grote mensen hun lot zo rustig in de handen van de Heere God kunnen geven, van Hem die een moeder schiep.

Moeders! Er zijn geen grotere heldinnen dan biddende moeders. Moeders ze hebben ons al vroeg de knietjes leren buigen, de handjes te leren vouwen. Met duizend moeilijkheden kan het kind tot de moeder gaan en ze weet altijd tranen te drogen, te troosten, te bemoedigen.

Met duizend vreugden leeft zij mee en als zij kan maakt zij de jeugd van het kind tot een blijde, zonnige tijd.

Moeder, moeder! Wie haar heeft roept haar, wie haar niet heeft mist haar. Als er vergeetachtigheid, moeite en verdriet is bij ouderen, zij vragen; "breng me toch alsjeblief bij Moeder." Hoe verdrietig, dat je dit niet kunt. Het leert ons wel, wat een echte moeder is, wat echte moeder liefde is. De Heere God gaf ons een moeder. Hij bedoelde dat een 'thuis' het onze zou zijn. Moederliefde is een straal uit de bundel van Gods liefde. God plantte in Zijn genade en wijsheid moederliefde in het hart van de mens, om hem Zijn zegen te doen genieten over de ganse aarde en onder alle geslachten. Maar als de macht van die liefde al zo groot is, hoe groot is dan wel de macht van Gods liefde voor verloren zondaren. Voor ons, voor mij. En hoe groot, dat we door de Heere Jezus nu al onze zorgen en moeiten aan Gods liefdevol Vaderhart mogen brengen.

Breng zorgen en smart
aan 't minnende hart
aan God onze zorgende Vader.
Wie is Hem gelijk
zo mild en zo rijk
in liefde, genade en erbarmen.

2 mei 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

De komst van de lente

Wat kunnen we toch sterk verlangen naar het jonge groen, naar die eerste bloemenweelde, naar de lentezon! Nu weet ik wel, de eerste bloemenweelde van krokussen, van narcissen van vroeg bloeiende heesters is weer snel voorbij gegaan, te snel. Je zou die eerste bloemen in het voorjaar wel willen vasthouden, willen koesteren dat jeugdige groen. Maar hoe gauw is het alles weer voorbij. Die gedachte doet ons wel vurig verlangen naar de eeuwige lente. Naar het altijd jeugdige groen, als we dat feestkleed mogen dragen. O, wat zal het toch zijn als dat heerlijke nieuwe leven altijd blijft!

Lentetijd, wat is ze schoon! Na natte donkere, sombere dagen is daar de lentezon. Een uitgelatenheid van groen en van kleuren zie je, en de lucht is vervuld van lentebloemengeur. De vogels zingen weer, ook uitgelaten en ze verzamelen zich de mooiste en zachtste spulletjes voor hun nestjes. Lentetijd, tijd van nieuw leven!

Onze harten worden vervuld met nieuwe plannen, met nieuwe hoop...

...

Zieken en ouderen, die zo dikwijls binnen moesten blijven, zijn weer buiten. Ze hebben de lange tijd van zon en nog eens zon, van bloemen en nog eens bloemen voor zich.

De lieve lente heeft voor ons een boodschap: er is nieuw leven, er is een opstanding, de Heere God gedenkt ons! Maanden lag de aarde zwart. In de donkere aarde waren de zaden en bollen en wortels verborgen. En nu? Het is alles enkel leven! Dat deed de Heere God, Hij maakt alle dingen nieuw!

Zo is het in de natuur; de komst van de lente predikt het ons. Zo is het in het geestelijke; de komst, de dood en opstanding van Gods Zoon, onze Heere Jezus Christus heeft het ons getoond. En nog treedt het aan het licht, als door Hem geestelijke doden tot nieuw leven komen. In het leven van ons mensen van ieder van ons persoonlijk, moet de grond worden geploegd, het zaad er in geworpen, sneeuw, vorst, regen en wind moeten er overheen: 't dient alles om straks planten en bladeren en knoppen en bloesems en bloemen te voorschijn te doen komen! We kunnen niet doorgaan bij het oude: de blinden, de gordijnen moeten we open doen; de zon moet naar binnen kunnen schijnen; onze levens moeten worden vernieuwd. Wat is het een genade als we het met Paulus mogen zeggen; "Want God die gezegd heeft, dat het licht uit de duisternis zou schijnen, is Degene, Die in onze harten geschenen heeft. (2Kor.4:6) Dan worden de bloemen gezien in ons leven, dan vatten we nieuwe moed, dan zijn we een tijd ingegaan van hoop en beloften.

Voor onszelf en anderen.

18 april 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

In de liefde

Schilderijen spreken. Spreken in alle talen. Zo heeft Rembrandt door zijn schilderijen gepredikt. Hij heeft licht geworpen op zijn voorstellingen. Hij heeft liefde willen wekken voor de personen van de Heilige Schrift. Denken we aan Abrahams offer. De hele schilderij is één prediking van liefde. Liefde van Abraham tot God, zodat hij het grote offer brengt Liefde van Abraham tot Izaäk, zodat hij zijn hand legt op diens gezicht, als hij hem slachten zal, opdat zijn geliefde zoon het wrede mes niet zou zien. Liefde van God Zelf, die in het bangste ogenblik Zijn engel zendt en de vrome oude vader in blijde verrassing, het mes uit de hand doet vallen. Kostelijk zo'n schilderij, waarbij niemand je vertelt wat het inhoudt; je ziet het!

Nu gaat het ons niet om de schilder, maar om zijn wijze van uitbeelding. En die bevat een prediking, een prediking van liefde. Wat heeft de Heere God toch veel voor ons overgehad, toen Hij Zijn eigen Zoon niet spaarde! Wat is de liefde van Christus toch onbegrijpelijk groot geweest, dat Hij Zich gewillig en vrijwillig overgaf aan zulke onmenselijke martelingen, in zulk een nameloos lijden!

Paulus zegt tot de Galatiërs, dat hij hun Jezus Christus, als onder hen gekruisigd, voor de ogen had geschilderd. Enerzijds is de schrik des Heeren een motief voor hem, de mensen te overreden, te bewegen tot het geloof. Anderzijds is de liefde van Christus een beweegreden om hem te dringen de mensen toe te roepen: laat u toch verzoenen met de God der liefde.

Onder hen gekruisigd! Ja, zo mag ieder kind van God van Christus getuigen. De mensen moeten zien, hoe Hij leed. Ze moeten zien hoe Hij Zich overgaf voor anderen. Dit is de liefde van Christus. Neen, het is hier niet de liefde tot Christus, maar de Liefde van Christus; de liefde die Hem er toe bracht om alles over te hebben Voor het verlorene. Welnu, de liefde, brengt ons niet alleen de tranen in de ogen, maar dringt ons om ons over te geven voor anderen.

Immers één stierf voor allen, omdat allen in de dood lagen. Hoe kunnen ze uit die dood worden verlost? Door Hem, die voor zondaren stierf en opstond. In Zijn grote genade, wilde de Heere ons helpen van Hem te spreken, Hem voor te schilderen. O, dat ze dan uit de dood tot leven kwamen. De liefde van Christus dringt ons, anderen Jezus liefde voor te stellen, opdat zij met ons de macht van die liefde zouden aanbidden!

4 april 2003 J. Koelewijn, Sint-Annaland

Dienende liefde

Jacqueline E. v.d. Waals heeft het zo treffend gedicht: Wie om te leven leeft, zal nooit het leven vinden, maar wie zijn leven geeft!! Ja, je leven geven om te dienen! Wat is het schoon als dit ook in onze arme tijd nog gevonden wordt! Maar in onze tijd van verwording is niets zo de achtergrond komen te staan als dienen. Wij, die geboren zijn, niet om te sterven, maar om te leven, en dus tot dienen geroepen zijn, willen heersen. De mens wil heersen om gediend te worden en vergeet dat dienen het hoogste goed is.

De Heere Jezus heeft tijdens Zijn rondwandeling op aarde gezegd dat Hij niet gekomen was om gediend te worden, maar om te dienen. Van Hem zouden we kunnen zeggen, dat

Hij juist heerste omdat Hij diende.

Wat is het gelukkig dat we vandaag Thuiszorg hebben. Danken voor de Thuiszorg! Ja, dat doen we! Ze komen 1 keer in de week, of 2 keer en als het nodig is 3 keer op een dag. Ze zijn altijd fris en monter, altijd opgewekt en doen hun werk met blijdschap! Laten we vooral niet vergeten de Vrijwillige Thuiszorg! Zij die in onze gezinnen komen tot verlichting van hen die het wel eens zwaar hebben. Geheel belangeloos komen zij in dienende liefde!

"Dienende liefde" hoe mooi is het, dat we dit in deze keiharde wereld mogen zien en meemaken. Maar we leven ook in een tijd waarin veel van dienende liefde is verloren gegaan. Als je dient om te leven, zijn we niet vrij meer maar zijn we slaven. Slaven van onze zelfzucht, slaven van onze luxe en overdadigheid. Dit is wel ten koste gegaan van sociale zorg voor elkander. Soms hebben mensen nog maar zo weinig tijd om goed te doen.

Welk een heerlijkheid straalt er toch af van Hem, de Heere Jezus, die zei: "Ik ben in het midden van u als één die dient. Wat een schone gelegenheid geeft ons de Heere om in deze dagen nog dienende liefde te beoefenen. Daarin mogen we bewijzen dat wij volgelingen zijn van Hem, de Heere Jezus, die ons voorbeelden geeft, nagelaten, om na te volgen, in dienende liefde.

Heer, laat uw heerlijk beeld

Ons zo voor ogen staan,

Dat onze harten onverdeeld

Alleen voor u nog slaan.

25 maart 2003 J. Koelewijn Sint-Annaland

Vrede, vreugde en lof

Zijn we vandaag al van blijdschap opgesprongen? Het zou toch niet nodig moeten zijn, elkander er aan te herinneren, dat wij een gelukkig Christendom moeten laten zien. Het is zo voor de hand liggend. En toch schijnen wij dat voortdurend te vergeten. Soms lijkt het wel of we onze vreugde bewaren voor later, alsof we daar niet van durven genieten op aarde, alsof we niet al de echte en enige vreugde kennen. Toch moeten we ons niet door uiterlijke omstandigheden laten beïnvloeden. We moeten de vreugde in Christus laten zien!

Zeker de omstandigheden kunnen overstelpend zijn. De Heere zegt het tot de Zijnen voor Hij ze verlaat: "In de wereld hebt u verdrukking." (Joh. 16:33) In vers 22 had Hij hen gesproken over een blijdschap die niemand zou kunnen wegnemen. Als de apostel Paulus een grijsaard is, een gevangene en verdrukt aan alle kanten, horen we hem tot zijn geliefde Filippiërs zeggen; Verblijdt u in de Heere. Zij hadden hem gekend als diegene, die midden in de nacht in de gevangenis, kon zingen, gebonden en met bebloede rug. En nu horen zij hem uit een andere en verre gevangenis zeggen; "Verblijdt u altijd in de Heere! Nog eens zal ik zeggen: verblijdt u"! (Fil. 4:4) Paulus heeft zijn Meester gediend. Hij heeft voor Hem geleden. Wat heeft hij op die weg vol beproevingen gevonden? De vreugde!! Het is dezelfde vreugde van de discipelen, die, op de opstandingsdag de Heere zagen. In Joh. 16:33 had Hij tegen hen gezegd: "hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen." En op die avond staat hun Heere als overwinnaar voor hen. "Vrede zij u" zegt Hij tegen hen.. "De discipelen verblijdden zich toen zij de Heere zagen." Dat is de vreugde, gebouwd op de vrede, een solide fundament. Maar deze vreugde en deze vrede zijn eveneens onscheidbaar van de lof. Het gebed, waardoor het hart in vrede wordt bewaard, wordt verzegeld van de lof.

"Is iemand welgemoed? Laat hij lofzingen." (Jak. 5:13) Dat zou ons voortdurend deel moeten zijn; Psalmzingen! "Laten wij dan door Hem voortdurend een lofoffer brengen aan God, dat is de vrucht van de lippen die Zijn naam belijden." (Hebr. 13:15) Lof uitbrengen het is een behoefte van het hart. Het is ook een getuigenis. Het is het deel van hen, die al in het geluk van de hemel zijn ingegaan door het geloof! Op weg naar de lieflijke woningen van Psalm 84 zegt de pelgrim; "Welgelukzalig is de mens, wiens sterkte in U is, in welker hart de gebaande wegen zijn." En "Welgelukzalig zijn zij die in Uw huis wonen; zij prijzen U gestadiglijk."

17 juni 2002 J. Koelewijn Sint-Annaland

Ons dagelijks brood

"Geef ons heden ons dagelijks brood", dit is: Geef ons heden ons levensonderhoud voor één dag, voor deze dag. Er ligt in deze bede een aangrijpende ernst. Een diepe afhankelijkheid. De welvaart waarin we leven is ons zo gewoon geworden. Zo weinig beseffen we, dat we uit ons zelf niets hebben en niets kunnen en niets kunnen laten groeien. Het bidden om ons levensonderhoud voor één dag, voor deze dag, houdt ons klein voor de grote Schepper. Het heeft waarde voor ons christelijk leven deze dingen te kennen. Ons leven komt daardoor in een helderder licht te staan. Er zal meer dankbaarheid in ons gevonden worden. "Onze Vader... vergeef ons de schuld van onze ondankbaarheid!" We hebben de bede om het toereikend brood voor elke dag veranderd in een bede om een welverzekerd bezit, om een onbekommerde oude dag. En hoe zeer wordt dan de schone bede van het "Onze Vader" van haar wezen beroofd!

Wij leven midden in de zegeningen en het dringt zo weinig tot ons door, dat alles van de Heere God komt. Indien de Vader Zijn hand van ons aftrekken zou, wat zou er van ons worden? Maar onze God is de Getrouwe, Hij trekt Zijn hand niet van ons af. Maar wij moeten op niets of niemand naast Hem ons betrouwen stellen. Hij heeft alles in Zijn hand en kan alles gebruiken in Zijn dienst, maar Hij, en Hij alleen is de Bron. Van Hem, de Vader der lichten, schrijft Jakobus, dalen alle goede gaven af. Bij Hem is geen verandering of schaduw van omkering, Hij is de God van Elia, van de beek Krith, van de raven die 's morgens en 's avonds brood en vlees brachten aan de Profeet. Van de weduwe die haar laatste hand vol meel tot een koek bakte voor de man Gods. Niet een mens, welke ook, garandeert het brood, ons levensonderhoud voor elke dag. Alleen de Heere God garandeert; Hij alléén kan het; Hij staat hierin geheel alleen; een enig God. Van Hem kunnen we van dag tot dag alles verwachten. Ons dagelijkse brood. Enkele zaadkorrels in late herfst of vroege voorjaar. In de zomer wuivende korenvelden. Goud zaad op de akkers. Straks goud voedsel op onze tafels. Het wonder van ons dagelijks brood.

20 april 2001 J. Koelewijn Sint-Annaland
